

AUSPICE ET DUCE JESU CHRISTO!
DISSERTATIO METAPHYSICA,
De
ACTU & POTENTIA,
Quam 187.

Ex suffragio & indultu Amplissimi
COLLEGII PHILOSOPHICI,
In Illustri Academia Aboënsi,
SUB PRÆSIDIO

Viri Excellentissimi & Præclarissimi
DN. M. SIMONIS TÆPPI
Metaph. & Logices Professoris celeberrimi,
Consistorii Academici Adfessoris gravissimi,
Patroni & Præceptoris mei propensissimi,
summâ perpetuâq; animi reverentiâ non
uno nomine prosequendi,

Publicè ventilandam proponit

JOHANNES UTTER FINLANDUS,
Reg. Stipend.

In Auditorio Maximo,

Ad diem 31. Martii Anni 1686.

***
Impr. apud JOH. L. WALLIUM, A.T.

AUSPICIO ET DIRECTIONE
DISSEMINATIO METAPHYSICA
DE

ACTU & POTENTIA

EX AUSTRIACIS & ALIIS
COLLEGIIS & ALIIS

IN VITA
S. P. R. A. S. I. N. O.

IN AUSTRIA
S. P. R. A. S. I. N. O.

IN AUSTRIA
S. P. R. A. S. I. N. O.

IN AUSTRIA
S. P. R. A. S. I. N. O.

IN AUSTRIA
S. P. R. A. S. I. N. O.

IN AUSTRIA
S. P. R. A. S. I. N. O.

IN VIRUM JUVENEM

Omni Liberali Doctrinâ Eruditum,

DN. JOHANNEM UTTER,

Palladiæ Artis fidelem cultorem, Discursus
præsentis Autorem solertissimum, Amicum
& commilitem pensuâ amandum.

Irrigat ut Terram benè, qui demittitur imber
Cælo, quò fiat frugifer & pariens: (nat
Haud aliter Doctrina hominem præclaribus or-
dotibus, ut possit cernere vera bona.
Hæc ad te spectant Utter mi candide amice,
Tu qui es Aonii gloria rara chori.
Impiger à teneris etenim sedatus ab annis
Es, Artes & cælas Pieridumq; sacra.
Non tibi complacuit studiis intendere mentem
Vanis, sed Doctos quæ recreare solent.
Id satis ostendit tua dissertatio præsens,
Est quæ subtilis, rara & acuta simul.
Iccircò ex anima mihi gaudeo, sed tibi grator
Ausibus in tantis! prospera cuncta vovens!

L. Mq;

Quamvis properatim scripsi

SIMON TÆLLO

Log. & Met. Prof. Ord.

Quæ jam te à teneris gratum mihi reddidit
annis,

Dum monitis aures pandere non piguit,
Sedulitas bifidi vexit te ad culmina montis:

Culmina non segni sic adeunda viro,
Differ; tu ingenii concessos tendere nervos
Non dubitasti etenim, hinc præmia digna
feres.

Quin quoq; te stimulat generosæ laudis ho-
nestas,

Aonii, JANNES, portio cara chori,
Sustineas clariis ut nunc luctarier arvis,
Hinc patet ingenium, suavis amice, tuum,
Perge bonis avibus celso de ponte cathedræ
Differere, & verbis tangere verba piis.

Turba novena tibi decoranti germine laurum
Præparat, ut doctum cingat honore ca-
put.

Hinc genitrix capiet mæroris mite levamen,
Et, quibuses charus, gaudia mille tui.

*Hæc pauca in honorem suavissimi
quondam discipuli, progressus
suos, quibus par est, publicè
prebanti, amico latoq; animo
apposuit*

ISAACUS Pöhlman.

MEntis oculorumque aciem, in
materia, presenti συζητήσει sub-
strata indolem, aliquanto accuratius
intendenti, duo se imprimis persicu-
landa offerunt; Utilitas scilicet ejus,
& varia eruditorum de eadem judicia.
Quantum ad prius, ea quidem tam
in Theologia quam Philosophia est tan-
ta, ut cum egregie columnam laudis po-
uisse dixerim, qui eam dignis elogiis
maclare, vel vivis suis coloribus, ne
dicam depingere, sed adumbrare solum
valeat. In Philolopia namq; circa
theoriam Causarum, ut alia taceam,
magnam præstat utilitatem: Imo ad
omnes ferè se extendit disciplinas; vix
enim aliquas invenies, ubi actus & po-
tentia non fiat mentio. In Theolo-
A logia

logia vero ostendit subsistendi actum
posse nonnunquam separari ab actu es-
sendi, & id ob actum personalem fieri,
quod alias ob actum naturalem minime
fieret. Posterius autem quod atti-
net, tum varia horum terminorum ad
Ens applicatio Lectoris animum in di-
versas distrahit ratiocinationes. Non-
nulli enim existimant bas affectiones
Ens adequatè dividere, cum dicitur,
Ens aliud esse actu aliud potentiā; sed
quoniam attributa entis erunt actualia
& positiva, ideò ens in potentia, tan-
quam equivocè duntaxat dictum ens,
illud munus obire nequit. Alii vero,
utpote saniores, asserunt actum & po-
tentiam non aliter nomine attributo-
rum entis venire, quam prout utrumq;
actu existat, ut verè dicatur, omne ens
esse potentiam vel actum. Horum itaq;
duorum, illa suā utilitate ad materiam
hancce

in hacce ventilandam allicit; hæc vero
sua difficultate absterret. Ast cum in
arduis honestus respiciatur conatus,
peratioq; bona habeatur intentionis, ma-
teriam præsentem sectionibus duabus
διὰ τὸ ἐν παρόδῳ percurram. Sic itaq; ju-
vante Jehovah Univirino!

SECTIO κατὰ σκοπαστικῇ.

§. I.

SECUNDUM omnis ævi Philosopho-
rum placita, præcepta disciplina-
rum omnia, quæ rationem rectam,
auctorem agnoscunt à Definito & De-
finitione primordia ducunt, quo sic à
generalioribus ad specialiora progredi-
endo discentium inserviatur captui.
Mihi igitur in indolem *Actus* & *Potentia*
indaganti maximè proficuum videtur,
seorsim utriusque tam ὀνομασιολογίαν
quam πραγµασιολογίαν, κατὰ τὸ δυνατόν
brevibus explicare, & primò quidem
potentiæ.

§. II.

Potentia natales suos debet, deducente

Bellovisio ex Avicenna, potentia hominum, qui sine aliis & sine impedimento possunt facere quod volunt. Hinc per translationem usurpatur pro omni principio actionis & passionis. Tantum de origine vocis, sequitur varia ejus acceptio.

§. III.

Potentia sumitur vel *positive* vel *negative*. Illo modo rem actu existentem vere denominat, & est affectio entis, atque potentia *subjectiva* audit: Hoc non item, cum sit nihil reale in subjecto, seu intrinsece afficiens; sed tribuitur objecto tantum per denominationem merè extrinsecam, & est non tam in subjecto possibili, quam in agente extraneo, aliquid producere valido. Talis potentia non solum est *objectiva* illa, quæ æquipollet enti in potentia, quia licet actu non existat, est tamen objectum alicujus potentia activæ, à quâ produci possit; verum etiam, secundum quosdam, potentia *obediens*, quæ ideo non est positiva, quia nudam dicit non repugnantiam respectu Dei, Angelorum, homi-

hominum & brutorum. Potentia *re-*
positiva potest intelligi *radicalitèr* vel *for-*
malitèr. Priori, non posteriori sensu
vera est potentia. Præterea potentia
dividitur in *transcendentalem* & *prædica-*
mentalem. Hæc peculiare ens est; illa
vero non est ipsum ens, sed ejus so-
lum affectio communis, nostræq; jam
considerationis. Synonyma Potentiæ
sunt: δύναμις, potestas, facultas, vis et-
iam & quidem talis qualis omnia
transgreditur prædicamenta.

§. IV.

Explicato ita nomine, ad rei con-
siderationem deveniendum & ejus τὸ
ὄν explicandum foret, nisi studium
brevitatis, evidentia rei, (omne namq;
Ens disjunctive Actus vel Potentia sa-
lutatur) temporisq; ratio aliud svade-
rent. Recto igitur tramite ad momen-
tum τὸ ἐστὶν pergendum, ibique probe
attendendum, transcendentia hæc, ob
essendi communitatem, haud quaquam
accuratas admittere definitiones: nos
igitur oportere aliquali descriptione
esse contentos, quam cum Clarissimo

Frominio talem damus. *Potentia est id, secundum quod Ens potest aliquid.* Hic *posse* præscindit ab agere & pati, æque enim Deus potest agendo conservare mundum, ac cera patiando hanc vel illam recipere formam. Invenies & alias potentiae descriptiones: quod scilicet illa per actum actuetur, vel quod actum suum non dum habet, sed habere potest: Vel etiam jam recipiat jam largiatur actum; sed cum illae potentiae transcendentali partim minus conveniant, partim sint strictiores, ideo hic merito suspectae habentur.

§. V.

Dividitur potentia in *activam* & *passivam*, secundum eam Ens agere, secundum *hanc* pati potest. Hic autem actionem & passionem minime intelligo prædicamentalem; sed terminos istos ampliandos, & in naturam abstractissimam accipiendos censeo: Ceterum *activa potentia* est vel *summa* & infinita, vel *sub summa* & finita. *Illam* est solius Dei: *haec* creaturarum. *Potentia divina* est vel *absoluta*, vel *ordinata*.
Secundum

id, Secundū *eam* ista etiam, quæ sunt ὑπὲρ
τῶν, ὑπὲρ λόγον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν κατ'ἀλήθειαν,
facere potest: secundū *hanc* vero ad nor-
mam suorum decretorum agit. Po-
tentia *naturalis*, quā ens à naturā aptum
est ad aliquid: ut semen humanum ad
recipiendam formam hominis, ad pas-
sivam refertur potentiam.

§. VI

Præterea potentia est vel *rationalis*
vel *irrationalis*. *Illæ* paret rationis im-
perio, *hæc* non. Scias autem quasdam
potentias per essentiam & formaliter;
alias vero per concomitantiam & par-
ticipationem rationales dici. Juxta-
que attendas, potentiam rationalem
hic non intelligi specialiter pro discursu,
sed simpliciter pro omni intelle-
ctione, sive discursu, sive simplici ap-
prehensione fiat. Miraris fortè quod
contra communem consuetudinem,
potentiam rationalem & irrationalem
ad potentiam in genere reduxerim;
sed defines mirari, animadvertens me
veritatis insistentem talo, cum cele-
berrimo Frommio innuere, eam non
ad

ad activam solum, verum etiam ad passivam potentiam oportere referri. Quod ab hominis discendi capacitate & corruptione mistorum elucet. Tantum de potentia; sequitur actus:

§. VII.

Vox *Actus* tradente Zabarella lib. 2. de mat. prima cap: 24. 179. Primum est imposita ad significandam operationem. Deinde traducta ad significandam formam. Et quemadmodum potentia primo activam illam denotat, & per translationem deinde passivam; Ita actus notat primò eum, quo potentia activa, deinde quo passiva completur potentia.

§. VIII.

Actus est vel *transcendentalis*, quem jam hic venamur; vel *prædicamentalis*, quæ est ipsa actio & certum constituit prædicamentum. *Primus vel secundus.* Actus *primus* est forma rei vel potentia sive substantialis sive accidentalis. Actus *secundus* est operatio proveniens à formâ rei. *Signalis vel exercitus.* Actus *signalis* est, quo res in universali naturâ

turâ repræsentatur & communi definitione signatur. *Exercitus* cum natura universalis in particulari applicatur. *Actus Entitativus* quo entia intrinsecè formam non habentia existunt. *Formalis* vero est qui rem corpoream actuat. Id ergo intendit hæc distinctio, quod res aliæ per suam Entitatem, aliæ per Formam sunt id, quod sunt. *Actus essentia* est, quo aliquid constituitur in esse suo actuali. *Actus subsistentia* est secundum quem res subsistit. Prior rebus omnibus communis: Posterior substantiis est proprius. Jam succedit synonymia: Actus alias dicitur existentia, motus & ἐνπλήχεια.

§. IX.

Quod de potentia dictum, idem quoq; hic loci dicendum foret de Actu; sed ne crambem apponam bis coctam, hanc dabo ejus descriptionem: Actus est quo ens dicitur excedere potentiam. Unde patet Actum cognosci ex oppositâ potentiâ, cujus est finis & complementum.

Dispescitur Actus in *purum*, qui nihil potentiae passivæ admixtum habet; vel *impurum*, cui potentia passiva (imprimis cum materia) juncta est. Actus autem dicitur purus vel *simpliciter*, ut Deus; vel *secundum quid*, ut Angeli & anima separata, quatenus carent potentiâ materiali. Similiter impurus omni creaturæ competit, modo tamen diverso: Corporibus scilicet simpliciter; spiritibus vero secundum quid.

SECTIO ΑΝΑΓΚΕΥΑΣΤΙΚΗ.

QVÆSTIO I.

An Actus & Potentia ita denominent Ens disjunctivè, ut Ens actu rem jam existentem; Potentia vero eam quæ nondum est, sed potest existere denotet? Neg:

Quia sic unum disjunctionis membrum enti, alterum non enti competeret cum autem Metaphysicus sit sollicitus de ente actuali,

ali, ideo affectiones sibi correspondentes requirit. Sed urgeat aliquis de entis in potentia realitate in causis, quam quidem concedo; interim tamen assero eam minime sufficere, cum ens intrinsecè non constituat. Alioquin id quod jam actu est, intrinsecè constitueret id quod nondum est actu, & accidens in actu esset realitas substantiæ in potentia.

QVÆSTIO II.

An detur potentia objectiva? Neg.

Est enim non ens, & tribuitur enti nondum existenti, quatenus alicujus potentiæ est objectum.

QVÆSTIO III.

Num Deus possit omnia? Aff.

Nisi enim id, tum non esset omnipotens; quod tamen tam Scriptura, quam Natura cōcedunt,
&

& comprobant. Quod vero at-
tinet contradictoria & impossibi-
lia, tum notum, ea magis aliquem
impotentia quam potentia argu-
ere. Potentia enim non exce-
dit objectum suum adæquatum.

QVÆSTIO. IV.

*Utrum actus primus unius rei alteri
sit simpliciter incommunicabilis ?
Neg.*

Affirmativam enim tuentes ne-
garent formam se communicare
materiae, quod plane ἀφιλόσοφον.
Et licet Alstedius contrariae adsti-
puletur sententiae, eò tamen ni-
hil amplius obtinet, quam qui sta-
tueret quendam actum primum
non esse actum primum.

Quæ.

QVÆSTIO V.

*An plures actus primi in uno ente den-
tur? Aff.*

De actibus primis accidentalibus
res est plana, varios enim in uno
eodemque ente eos reperias,
cum eidem subiecto diversissimæ
attribuantur facultates, quæ nihil
aliud sunt quam operationum sua-
rum principia, adeoque actus pri-
mi. In substantialibus etiam duos
dari actus primos, essentiæ scili-
cet & subsistentiæ Philosophorum
evincunt argumenta. Hæc pro ra-
tione instituti, de actu & potentia
brevissimè elaborata sufficiant.
Coronidis tamen loco nonnulla
hic placet subnectere corollaria.

l. Puri.

- I. *Puncta Hebraeorum sunt literis
coæva.*
- II. *Poëma & Poësis differunt.*
- III. *Logica genere proximo per Ar-
tem definitur.*
- IV. *Spiritus qua talis non agnoscit
principia essendi.*
- V. *Formæ substantiales dantur.*
- VI. *Geometriæ objectum latius patet
quam aliàs primo vocis istius intu-
itu videtur.*
- VII. *Ethica, Politica & Oeconomica
non sunt distinctæ disciplinae; sed e-
jusdem disciplinae partes.*
- VIII. *Summum bonum civile, non
est absolute, sed in suo genere & suo
modo tale.*

Gloria fit Patri, Nato fit Gloria Sancto,
Gloria Spiritui, Triadi fit Gloria Sacrae.

VIRO JUVENI

Solidioris literaturæ encomio,
morumq; politiorum gratiâ
ornatissimo,

Pereximio & Præstantissimo

DN. JOHANNI UTTER Finl.

Familiari & amitino suo peraman-
do, de *Actu & Potentia* solerter
disputaturo:

Mercurium *ut quodvis non dat tibi con-*
sile lignum;

Præpete nec cuius gressu properare Corin-
thum,

Contigit; ad grandes sic nec confurgit
honores

Arduus â teneris quem non labor oc-
cupat annis.

Forma *boni* melior, sponteq; adama-
bile *verum,*

Actus item varius, simulatq; *Potentia,*
nuda,

Postulat ingenium vestigans pervia
curæ

Ter-

Terrigenum, mentem pariter quæ vin-
dice nifu

Comprobat, in quantum linquat falla-
cia verum.

Ingenii, JANNES, quod sit tibi prom-
pta facultas

Palladiisq; vigil nimium sudâris in
hortis

Testis adest præsens hæc *dissertatio* do-
cta

Cœptum quæ rapidis gressum jam
passibus urget;

*Quoq; prior virtus, celerat jam gloria cursu
Cum sortis rabiem, tristesq; eluseris iras.*

Ausibus eximiis faveat suprema po-
testas!

*Hiscæ, licet occupatus, animitus
tamen gratulatur*

ELIAS WOIVALENIUS.

Αἰσχρὸν τοι θηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι.

Ἐλεγε πάλαι ὁ ποιήτης καὶ μὲν τὸ αὐτῷ
ἐξδέν γὰρ αἰσχρότερον ἢ χρόνον πολὺν ἐν τοῖς
πραγμασι διαλείβειν καὶ ἐκείθεν ἄνευ κάρπυ
καὶ εὐχρησίας ἐπανερχεσθαι· εἶδομεν δὲ πολλὰ
καὶ πρῶτον ἀνθρώπων, οἵτινες ἐλάττω καὶ σπυ-
δαίως παρὰ τὴν ἀρετὴν, παντελῶς κενοὶ ἀνέ-
σταν, σὺ δὲ φίλε μὲ ἐντιμὲ τέ ἄλλως πολλὰ
ἐν ἡμῖν βιοτεύσας, σὺ δὲ τὸ μὴ δαμῶς πρέπον
ἦν, καὶ γὰρ τέλει τῆς ἀγχινοίας σὺ σπύρον
ἀλλ' ἐξήσκηκας ἄοκνον. ὥστε νῦν αὐξάνῃ καὶ
εὐπρόως κάρπυ ποιῇ ἐν ἄλλοις μαρτυρεῖ τὸ
ἡ ὅτι παρόντος. Διὰ τοῦτο πάντως ἐπαινέται,
αὐτὴ δὲ πεμνημερίον τῆς σε ὀπιμελείας, εὐ-
μαθείας καὶ φιλοπονίας. ἐγὼ μὲν καὶ μάρ-
τυρός εἰμι τῆς ἀκριβείας σε, πολλὰς γὰρ μετ'
ἐμὲ πεπαιδευμένους διὰ λόγους ἔσκηκας. Μάλι-
στα τοι γὰρ ἐν τῷ σε πύῳ συγχαίρω καὶ εὐ-
χομαι ἵνα ὁ θεὸς εὐήμερον αὐτῷ καὶ εὐχέ
προστίῃ συμπλήρῃμα.

εἰς Φιλίας καὶ εὐκρινείας πε-
μνημερίον ἔγραψεν,

MAGNUS SYLVIVS.

Themata quæ vigili te consignasse labore
Perspicio, ostendunt Musarum castra fe-
cutum

Temet, Pieridum subiisse & Palladis arcem.
Sunt, non diffiteor, multâ, conamina laude
Digna, quibus poteris conscendere culmen
honoris,
Quod tibi pro meritis multis, debebitur olim.

*Hisce consanguineo suo per dilecto
etsi festinus L. sn. Mq. con-
gratulari voluit*

ARVIDUS ROTHOVIVS.

UT amœnissimo illo ac florentissimo Anni tem-
pore, vere, omnia quasi reviviscunt &
uberrimos fructus largi suaq. dona, suavitatû
indicia edunt manifestissima, imo hilaritatû
incitamenta porrigunt nobis jucundissima.
Planta è sinu Terra assurgentes succresunt, fer-
tilitatû proventum suavissimum aq. ac uti-
lissimum producunt, (ut pulcherrimis violis
arva micent, purpureis rosis campi niteant,
aureis liliis prata rideant, mille coloribus gra-
tis odoribus hortuli rutilent, arboribusq. folio-
rum germine pubescentibus renideant) com-
meantium oculos pulcherrima viriditate mul-
centes.

rentes. In sylvis animalia variâ latitiâ & in-
credibili voluptate perfunduntur, & exercent
se: Philomela suavissonos cantus sapiculè
repetunt. Apes undiq; prata floribus splenden-
tia pervolitantes nectar benevolumq; succum
illis exsugunt, & in suum usum recondunt.
Formicae alimentorum acervos colligendo mul-
to labore se fatigant. Tali modo omnia ex-
hilaritate quasi emergentes observato tempo-
re fructus suos aperiunt; Haud secus juve-
nilis illius ætatis vere hominis est exercere
vires suas, coronando se doctrina ac virtutis
rosis gemmeis antequam temporis illius aurei
flos præstantissimus pereat. Hac ad verita-
tis fateram Tu Dn. Respondens examina-
sti, à primis usq; annis studiis invigilando &
Polladis rosas, h. e. mentis & sapientia Thes-
auros colligendo, per spinosam viam ad He-
licona tendere capisti, nec adhuc aliqua dif-
ficultate te vinci pateris, sed continuo cursu ad
metam properas, quod præsens sane disputatio
luculentè evincit. Perge itaq; perge tales
flores legere, quos nulla adversitatum hyems
opprimet, nulla malorum Erynnis libabit, nul-
la acrioris infortunii balista evertet, sed transi-

ad 10

actio fructiferis laboribus hoc aetatis vere, illi
aliquando elucescat dies, quo exclamare tibi
liceat: suavis est laborum præterito-
rum memoria.

Hac volanti, volenti in crena adjecit

JOHANNES LUCANDER

N. F. Aboensis.

Εξοχώτατον, ἐν παῖσι τοῖς ἐργασίαις, ἡ ἐν-
στάθεια· ἐπεὶ ἔχ' ὑπάρχει σιλευομένη ἐν
δυσυχίας, ἀλλὰ τὰ ἐγχειρήματα ἀπεργάζε-
σθαι πρὸς ἀκρίβειαν καὶ πεφροτισμένως
βέλεται, ὥστε τελευταῖον ταῦτα δεχέσθαι, αὐ-
τὴν ἃ ἐκ πολλῶν ἐμάιμησεν ἡ βασιλευσία δὴ πε-
ρὶ τοῦ θεοῦ, ἵνα τὰ ἐσθλὰ εἰς πάντα ἐρείψωσι,
τῶν βλαβῶν, ἀκρεατὴς ὅτι τὴν ἀρετὴν ταύτην
κατασκοπεύει, καὶ ὁ θεὸς τὸν βίβαιον πρὸς
βροτὸν, καὶ ἔμὴ ἀπολέγει διδάσκων, ἐάν δερ-
σῃ, ὅτι τῆς ἀγαθωσύνης αὐτῷ πῶς ὅτιν ὡς τοῖς
ἀνθρώποις αὐτὸν ὡς ἀκαλῶντα. Σὺ δὲ κύριε δι-
δάσκαλε ὁ ἸΩΑΝΝΗ ΟΥΤΤΗΡ, μέγας τὴν
διδασχὴν, καὶ πρὸς φιλές τῆς εὐσεβείας, ἥδη
ἄλλον ποιῆς τι ἔδρασεν ἐπιμέλεια· τοῖς πια-
ρῶν ἀγχιτεύσει σε ὡς ἀμυδρὰν φέρεις, καὶ τῷ
θεῷ χάριμα πύνη.

HENRICUS BRENNERUS O.B.

